

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jus Canonicum Ad Libros V. Decretalium Gregorii IX.

Huth, Adam

Augustæ Vindelicorum, 1732

1. De accusationibus, inquisitionibus & denuntiationibus

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63433)

TITULUS I.

De Accusationibus, Inquisitionibus,
Denuntiationibus.

Q. I. general. *Quid sit & quotuplex delictum*
libera & exterius sensibilis transgressio legis divinae
vel humanae. 2. Est vel verum, dolo nimirum
 culpâ verâ perpetratum, vel quasi tale, ortum ex
 culpâ præsumptâ. It. *Publicum*, quod tendit
 rectè contra Dei cultum, res Sacras, Principis
 Majestatem, adeoque ad certos effectus iudiciali
 ordinatum & publicè vindicandum est. Delictum
 publicum aliâs in specie *Criminis* nomine vocatur.
 Vel *privatum*, quod directè tendit ad læsionem
 privatâ tantum personæ. Hodie omnia delicta
 reputantur pro publicis, saltem vi consuetudinis.
 Item delictum aliud est *ordinarium*, quod certam
 nomen, formam, & pœnam à Lege taxatam habet,
 aliud *extraordinarium*, quod talia non habet, sed
 arbitrariè tantum à iudice punitur. Aliud *exceptum*,
 aliud *Non-exceptionum Ecclesiasticum, factum*
laicis, aut mixtum: notorium, vel occultum.
 Qui usum rationis & libertatem habent, in
 tantum capaces delicti committendi. Ratio dicitur
 est. Perinde autem est, quoad delictum & pœnam
 delicti incurrendam, sive quis physicè & moralitè
 ter simul, sive tantum moralitè, mandando, con-
 sulendo, vel antecederet rati habendo delictum
 patre

patraverit. *L. 1. §. 12. ff. de vi & vi arm. L. 52. §. 21. ff. de furt. c. pen. de sent. excomm. in 6.*

Q. 2. Quid sit accusatio? Resp. 1. Ut hic accipitur pro actione criminali, est *delatio Rei criminis alicujus apud judicem competentem legitime facta vindictæ publicæ causâ.* 2. Differt accusatio ab actione civili, quia accusatio tendit ad vindictam publicam, non actio civilis; potest tamen de omni delicto vel civiliter vel criminaliter agi: deinde, quia in accusatione non fit conclusio in causâ, cum Lex ipsa concludat; si tamen & in libello criminali concluderetur in causâ, ille propterea non vitatur: econtra in actione civili debet necessariò in causâ concludi. 3. Differt accusatio ab *inquisitione*, cum inquisitio delationem ex instituto factam non requirat; à *Denuntiatione*, quòd Denuntiatio non semper fiat publicæ vindictæ, sed vel privatæ correctionis causâ, si sit Evangelicâ; vel sine intentione pœnæ, si sit Canonica, sicque publicam utilitatem respiciat. Ab *utraque*, quia Accusatio modum & formam diversam habet, & fit solenniter.

Q. 3. Quæ sit forma accusationis criminalis instituendæ? Resp. 1. Debet fieri apud judicem competentem, qui non est Magistratus municipalis in causis criminalibus, sed qui jurisdictionem criminalem, sive merum imperium habet. 2. Debet fieri in scriptis (saltem in delictis gravioribus) *Auth. offeratur C. ut lit. cont.* per libellum ritè formatum, exprimendo tam suum, quàm delatî nomen; indicando ipsum crimen, locum, tempus,

ubi tamen probant *ex L. 3. ff. h. t. horam* unum diem addere necessum non esse. 3. Olim requirebatur inscriptio seu subscriptio Accusatoris, qui is tenebatur ad pœnam talionis se subscribere obligando se ad crimen objectum probandum, vel si deficeret, ad eandem pœnam subeundam quam subiturus fuisset reus, probato delicto. Hodie & pœna talionis & subscriptionis necessitas, imo ipsa Accusatio ex usu recessit: sic ut tamen etiamnum servatur jus commune.

Q. 4. Quinam possint accusare? Resp. Omnes, exceptis iis, qui specialiter sunt prohibiti, & recensentur fusè *L. 8. ff. de accusat. can. 13. caus. 11. q. 1. & pluribus can. caus. 11. q. 7.* Quia in *c. 1. de accusat. seqq. versic.* complectitur eos qui prohibentur alios accusare: *Femina, pœna delatus, crimine tentus, suspectus, quaestu corruptus, sortilegusque, infamis, servus, pauper, cum Princeps, libertus, socius socium, nec non Clericus Ecclesiam nullus deferre valebit.* Engel *h. n. II.* ubi præterea ait fratrem à fratre *n. 13.* liberos à parentibus & contra accusari non posse. Hæc dicta procedunt maxime quoad accusationem ad vindictam publicam; plerumque enim, si in delictis etiam capitalibus accusationes instituunt ad suum tantum interesse privatum, suam forumque injuriam persequendam, admittuntur etiam in delictis valde atrocibus: deinde verò quis alterum vult deferre, necesse non est laborasse reum infamiâ, modò delictum probari possit: quia nulla Lex prærequirit infamiâ, & bique

bétque potius utilitas publica, quàm privati cujusdam fama spectari. Ubi tamen delictum adhuc occultum foret, neque ex omissione Accusationis Reip. vel alteri privato damnum aliâ viâ irreparabile immineret, nemo in conscientia tenetur Reum delicti accusare.

Q. 5. *Quinam accusari possint?* Resp. Regulariter omnes delinquentes absque ullâ sexûs & statûs differentiâ, etiam impuberes pubertati proximi, qui præsumuntur esse doli capaces. *L. III. ff. de reg. Jur.* Respectu quorum tamen judex poterit ex commiseratione ætatis pœnam mitigare. *L. 37. §. in delictis. ff. de minorib.* Excipiuntur à communi regula 1. supremi Principes superiorum non agnoscentes. *can. 13. caus. 9. q. 3. Bull. Aur. c. 5. §. 3.* 2. Jam semel accusatus criminaliter, & legitimè absolutus per sententiam *c. 4. de Accusat.* 3. Qui accusationi jam præscripsit. *L. 3. ff. de requir. vel absent. condemn.* quod fit ferè per 20. annos in delictis non habentibus tractum successivum & in delictis carnis per 5. *L. 29. §. 5. & 6. ff. ad L. Jul. de adult.* excepto stupro cum vi publica, & adulterio cum incestu. *L. 39. §. 5. ff. ad L. Jul. de Adult.* 4. Illi, de quibus in *L. fin. ff. ad L. Jul. Maj. L. 38. §. ult. ff. ad L. Jul. de adult. L. 6. C. de Accus.* quæ ultima lex potissimùm dicit, non posse reum absentem accusari, scil. ad deducendam in judicio & finiendam accusationem. Porro quomodo contra contumacem & nolentem comparere procedendum sit, vide aq. Engel. *h. t. n. 18.*

A 3

Q. 6.

Q. 6. Quid & quoruplex sit Denuntiatio, de qua tertia pars rubrica agit? Resp. 1. Denuntiatio est delatio sive manifestatio criminis superiori legitime quidem facta, sed absque solemnitate. Dicitur communiter à Canonistis in Evangelicam, Canonicam, Civilem; à TT. verò primo in Evangelicam, & judicialem ita dictam, quia non fit superiori ut patri, sed ut judici, sive ut habens potestatem & curam publicam; judicialis in Canonicam & Civilem.

Q. 7. Quid sit Denuntiatio Evangelica, & quid circa illam tenendum? Resp. 1. Denuntiatio Evangelica, vel alio nomine fraterna, paterna, vel charitativa, est rei alicujus criminis notitia non emendati ad superiorem tanquam patrem vel delatio, ad hoc, ut reus paternè corrigatur, & poenam vel vindictam publicam. 2. Modus in de præcepto reg. adhibendus præscribitur Matth. 18. v. 15. & seq. Si peccaverit in te frater tuus corripe eum inter te & ipsum solum... si te non audierit, adhibe tecum adhuc unum, vel duos, & si in ore duorum vel trium testium stet omne verbum quod si non audierit, dic Ecclesie, id est, denuntiari superiori vel Judici Ecclesiastico tanquam patri. Renuntiari tamen potest huic Denuntiationis ordini. Ratio, quia quilibet est dominus fame & honoris sui. 3. Non tantum quilibet potest, quia cuilibet charitatis permittit emendationem proximi; sed etiam regulariter teneur, proximum charitativè denuntiare. Ratio, quia tum lex divina ex textu Matth. 18. tum lex naturalis, non modo per-

permittit, sed etiam præcipit, ut proximus peccans in salutis viam reducatur. 4. Si reus aliàs denuntiandus, etiamsi Religiosus foret? jam sit certò emendatus, locus non est huic denuntiationi. *cit. cap. ejusque vers. 15. si te audierit, lucratus eris fratrem tuum.* Ratio, quia hoc casu deficit finis denuntiationis Evangelicæ, qui est correctio delinquentis.

Q. 8. Quid sit Denuntiatio Canonica, & quid circa eam observandum? *Resp.* 1. Est delatio criminis ad superiorem Ecclesiasticum absque solennitate Accusationis. 2. Est vel Generalis, dum agitur ad delictum aliquod, damnum, vel aliud incommodum impediendum, uti habetur in *c. 12. de sponsal. c. 13. de despons. impub. c. fin. de cland. despons.* Ad hanc, cujus effectus est, impedire delictum, regulariter tenentur omnes, si eam possint absque gravi incommodo suo facere *c. 13. de jud.* Nec opus est, ut præcedat monitio. *Gloss. in c. 13. de despons. impub.* Vel est specialis, quæ fit pariter superiori, ut qui malè præest, vel administrat, corrigatur, vel etiam à Prælatu removeatur. *can. 45. & 46. caus. 2. q. 7. can. 31. caus. 16. q. 7. c. 31. de Simon.* Hæc tantùm permessa est iis, quorum interest, adeoque soli Religiosi Prælatum, Parochiani Parochum eo fine denuntiare possunt, ut removeatur. Requiritur præterea, ut licitè fiat hæc denuntiatio, bina aut trina monitio. *c. cit.*

Q. 9. Quid sit Denuntiatio Civilis, & quid juris circa illam? *Resp.* 1. Civilis, sic dicta, quia

LL. ortum debet, & quam Canonistæ solent con-
fundere cum *judiciali*, est delatio Criminis ad
superiorem tanquam judicem, vel ad interese
proprium, & dum dicitur *privata*, vel ad vindic-
tam publicam, & nominatur *publica*. 2. Dif-
fert à Denuntiatione *Canonica* non tantum ratio-
ne *originis*, sed etiam ratione *judicis*, cum *Canoni-*
ca coram solo iudice Ecclesiastico, *Civilis* coram
saeculari aut Ecclesiastico proponi potest.
item etiam ratione *finis*, cum *Canonica* spectet
damnum aut peccatum removendum, *Civilis* sine
satisfactionem pro damno vel læsione facta private
aut Reip. Differt insuper ab *Accusatione*, quod
ad denuntiationem non requiratur inscriptio. *h. t.*
& denuntians, etiam privatus, non liber
onus probandi, sed tantum indicia aperire.
3. Ejus itaque effectus est, quod aperiat
viam ad inquisitionem specialem. 4. *Privatus*
per se loquendo ad denuntiationem *Civilem*
obligatur, *arg.* à pari cum *Accusatione*, qua
ferè coincidit, paucis exceptis. *Officiales*
men & custodes ad denuntiandum constituti,
eos, qui v. g. vectigalia non solvunt, mercem
titas im-aut exportant, tenentur ad componenda
damna Dominis suis vel Reip. illata. *Agunt*
AA. Schmalzgr. à n. 241. Pichl. n. 23. Par. n.
103. h. t. de criminis delatione per viam in-
quisitionis, quæ valdè vicina est denuntiationi spe-
ciali, qui videantur.

Q. 10. Quid & quotuplex sit inquisitio,
qua secunda pars rubrica? Resp. I. Inquisitio

criminis vel criminosi per judicem scil. ex officio procedentem legitime facta investigatio: introducta est justissime, ne, dum rarissimi sunt, qui velint ad judicem via accusationis, vel etiam denuntiatio- nis reos deferre, crimina maneant impunita c. 24. h. t. L. 13. ff. de off. Præsid. Resp. 2, Inquisi- tio est triplex; *Generalissima*, ab aliis *generalis simpliciter* dicta, est, quando nulla præcedente in- famia, nec indicis criminum Judex aut Superior in genere investigat, num in Provincia, Diœcesi, civitate, monasterio perpetrata sint delicta, prout fieri solet in visitationibus. *Generalis*, quam & alii *mixtam* dicunt, est, quando quidem constat de delicto v. g. homicidio perpetrato, author au- tem ignoratur, nec suspicio cadit in personam certam. *Specialis* est, dum & constat de certo delicto, & suspicio perpetrati criminis, v. g. ho- micidii habetur de certa persona. *Generalis* ten- dit eò, ut in notitia delinquentis veniatur, *specia- lis*, eò, ut condemnetur & puniatur; ad quod devenitur vel per *inquisitionem mansuetam*; per solas scil. interrogationes & articulos ad exami- nandum reum formatos. vel per *inquisitionem se- veram*, sive *torturam*.

Q. 11. An, quando, & quomodo ad inquisitio- nem procedendum? Resp. I. Inquisitio *generalissi- ma* non potest tantum, sed etiam debet certis temporibus fieri. arg. c. 1. de off. Ordin. c. 1. §. sanè de Censib. in 6. junct. Trid. Sess. 25. c. 8. de Regular. non requiritur infamia præcedens, aut denuntiatio. Ita praxis. Inquisitio *generalis*

A §

sive

sive *mixta* etiam debet fieri à iudice, dum delictum commissum constat, author tamen illi nescitur, vel etiam dum tantum suspicio delicti habetur, &c. Nec ad hanc inquisitionem constituendam prærequiritur infamia. *L. 1. §. 2. de Quæst.*

Resp. 2. Inquisitio *specialis* non potest prohiberi à solo iudice inchoari, sed debet præcedere aliquid, quod viam inquisitioni aperiat; hinc debet constare illi de corpore delicti. *L. 1. §. 24. ff. ad S. C. Syllan.* plenè & liquido, si delictum *facti permanentis*; si sit delictum *transientis*; id est, nullum post se reliquens vestigium, saltem per conjecturas. 2. Debet accusatio aut denuntiatio criminis præcedere, si iudex procedat ex officio, *infamia* (qualitas) debeat esse, vide apud Schmalzgr. *h. n. §. 14.* vel alia sufficientia indicia. *L. 7. C. c. 19. §. 24. h. t.* 3. Debet reus præsens esse vel citari. *c. 24. cit.* 4. Debet iudex reo punctis inquisitionis communicare; depositiones & testimonium, saltem regulariter proponere; si habeat exceptiones, audire, admittere, & examinare. *c. 24. cit.* Hæc si observata non fuerint, reusque contra inquisitionem sic protestatus, inquisitio & processus *regulariter* erunt irriti. *c. 21. & 24. h. t.*

Q. 12. Quis sit effectus inquisitionis? *Resp.* Effectus Inquisitionis *generalis* est, quod viam præparat ad *specialem*, si ex illa emergant indicationes sufficientes contra certam personam.

Resp. 2. Effectus inquisitionis *specialis* à iudice legitimo *suscepta* & *inchoata* sunt, I. quod producat obligationem in inquisito ad manifestandam veritatem juxta dicta ad Tit. *de Confess. L. 2. Decret. Q. 5. per totam.* 2. Quòd si reus detrectet fateri, iudex tamen habeat legitima indicia, id est valde urgentia, & tanta, ut sola ferè confessio desit; si insuper delictum sit dolosè commissum, & tale, quod pœnam mereatur corporalem & relegatione majorem, iudex ad torturam procedet, circa quam quid porro sit observandum, consulantur Criminalistæ, & *Ordin. Carol. art. 18. & seqq.*

Resp. 3. Effectus inquisitionis *specialis terminata sive absoluta* est, ut si reus quidem erat gravatus, nec tamen crimen confessus, nec legitimè de eo convictus, præstito à se juramento purgationis absolvatur, ut latius ad *Tit. 34.* condemnatur autem talis inquisitus, etiam pœnâ ordinariâ, si vel crimen confessus, vel legitimè fuerit convictus. *L. 2. C. de abolition. L. 4. C. de sepulchr. viol. c. 2. de conf. c. fin. de celebr. miss.* Quid de Processu in crimine *notorio*, aut dum delinquens deprehenditur in flagranti, sit statuendum, vide Criminalistas, & Reiffenstuel fusè de *super agentem h. t. §. 6. 7. 8.*

TITU-